

SZAKMAI BESZÁMOLÓ

A képalkotás koreografikusságának tettenérése az ún. „still act” (nyugalomaktus) koncepciójú koreografikus mozgóképekben

1. Előzmény - kutató-alkotói koncepció

Alkotóként, kutatóként, oktatóként és kurátorként egyszerre, valamiképpen együttesen igyekszem projekteket létrehozni. Főként, ha más partnerintézményekkel, külföldi alkotótársakkal, nemzetközi együttműködésben történik mindez.

Vagyis olyan hosszútávú, többlépcsős tevékenységekben gondolkodom, amelyekben az adott projekt témafelvetése több oldalról feldolgozható, megmutatható. A kutatási/alkotói terület mindig a koreografikus test és a kísérleti (mozgó)kép metszetében marad. Olykor inkább performatív, azaz az élő előadásra fókuszál, amelynek egy-egy kiegészítő eleme a (mozgó)kép, a medializált test. Máskor inkább a filmszerűség, a rögzített kép, a medializált test dominál. A létrejövő és bemutatásra kerülő művek a színház, a film és a képzőművészet felől olvashatók, ugyanakkor mindhárom művészeti ágak atipikus, periférikus, határsértő megvalósulásai. Az, hogy hol vannak ezek a határok és egy-egy mű mikor lépi át, honnan és hova lépve „sért határt”, tapasztalataim szerint nagyon is kultúrafüggő. Olykor egészen mást ért „kísérleti filmen”, galériatérbe szánt „mozgóképinstalláción” vagy „kortárstánc performanszon” egy magyar, egy belga, egy izlandi vagy egy mexikói befogadó.

Alkotói és kutatói alapállásom szerint **minden mozgóképnek van koreografikus rétege**. Vagyis az optika előtt jelen lévő entitás illetve „cselekmény” valamint az optika mögötti (alkotói) tekintet illetve entitás között minden mozgóképen tetten érhető ez a *viszony*. Sőt, egyre inkább azt gondolom, hogy a mozgókép egyik tétje ez a *koreografikus dimenzió*. Az, hogy a filmalkotó folyamatos, koncepcionális, dinamikus viszonyban tartja az optika előtti és mögötti tartományt. Nem az a kérdés tehát, hogy van-e egyáltalán, hanem, hogy miben érhető tetten, hogyan

percipiálható, miként írható le és milyen érzéki benyomásokat hoz létre a befogadóban.

A fentiekben vázolt alkotói-kutatói általánosabb motivációim (a képalkotás koreografikusságának tettenérése) mellett egy néhány éve alkotóként foglalkoztató kérdés számomra a still actnek vagy nyugalomaktusnak a mozgóképi megjelenítése.

A „still act” Nadja C. Seremetakis antropológus kifejezése, azoknak a pillanatoknak a leírására, amikor a szubjektum megakasztja a történelem áramlását és a rákérdés gyakorlatával él.

Koreográfus-előadó, performer alkotótársaimmal alkotóműhelyünkben (Broken Projektek) olyan „nyugalomaktusokat” keresünk, amelyek egyúttal koreográfiai minőséggel bírnak. És mivel a műhelyben létrejövő performatív-installatív kezdeményezések mindegyike koreográfia és (mozgó)kép metszetében létrejövő művekre törekszik, nem elégszünk meg azzal, hogy a koreográfiai „still acteket” képen, mozgóképen rögzítsük. Reprodukálni szándékozunk azt a generáló erőt, amely a nyugalomaktust megvalósítja. Vagyis olyan képalkotói, mozgóképalkotói eljárásokat keresünk, amelyekben, akárcsak a táncos mozgásban, megvalósul a still act.

Miként tud a fotográfus gépével nyugalomaktust megvalósítani? Hogyan képes azt megmutatni a képen? Hogyan válik láthatóvá, megragadhatóvá a kép alkotójának cselekvése a kép tárgya mellett/helyett? Illetve miként képes a tárgyává válni, úgy, hogy a képalkotó (testének képe) nem lesz testiségében jelen a képen?

Ez az alkotói felvetés, természetesen, nem kötődik közvetlenül Portugáliához vagy a fogadóintézményhez. Mondhatni tetszőleges helyszínen, tetszőleges alkotó-kutatótársakkal körbejárható, feltérképezhető. Nekem mégis volt egy egészen lírai, személyes motivációm, ami miatt éppen Lisszabonba helyeztem e kutatás következő célállomását. Ez pedig Wim Wenders *Lisszaboni történet* című filmjének filozófiai felvetése, melyről a doktori értekezésem előszavában a következőket írtam:

„Friedrich Monroe, Wim Wenders Lisszaboni történetének¹ rendező(-operatőr)je olyan mozgókép létrehozásával kísérletezik, amelyik mentes az előíró és az interpretáló tekintettől. Választott tárgyát, a portugál várost nem megmutatni szeretné képeivel, hanem belekerülni, eggyé válni vele. „[...] elveszíteni önmagát és belépni egy város életébe [...]” E kísérletei a céltalan sétái közben kézitáskaként hátára vetett, folyamatosan, kontrollálatlanul rögzítő kamerában és „Sosem Látott Képei Tárában” teljesednek ki. Olyan felvételekben, melyekben a kép és tárgya közvetlen, tiszta egységet alkotnak, mivel sem megszületésükkor, sem utána nem illette őket értelmező emberi tekintet – állítja Wenders szereplője.

Értekezésem bizonyos szempontból Monroe gondolatmenetének nyomdokain jár. A kortárs táncfilm négy nagy európai műhelyét, a hollandot, a britet, a szlovént és a belgát úgy veszi sorra, mint e tiszta egységre törekvés stációit. A kép tárgya az általam vizsgált művekben a test. A kísérlet célja, hogy a mozgóképkészítés eszközeivel az ábrázolásból a belekerülésbe, a narratívából a jelenléte fordítsa a rögzített szekvenciákat és azokon keresztül a befogadót.

Nem iktatódik ki tehát teljességgel a tekintet. Sem az alkotóé, sem a befogadóé. Ahogy Phillip Winter, a Lisszaboni történet másik főszereplője is visszatéríti a rendezőt a kísérlet radikális végpontjától. Arra bízta, hogy feszesen kövesse gondolatmenetét, de a pusztán filozofálás helyett mozgóképi válaszokat adjon saját kérdéseire. Vagyis alkotói tekintettel gondosan létrehozott, befogadói tekinteteknek szánt tiszta, közvetlen képi tartalmak létrehozására törekedjen. A „belekerülés képeire”. A tekintet nem kiiktatódik, hanem másféle érzékenységgel itatódik át.”²

Monroe és Winter, a rendező-operatőr és a hangmester, a két Wenders-i hős nyomába kívántam eredni tehát a portugál városban, hogy a still act alkotói-előadói eljárásával közvetlen képi tartalmakat hozhassak létre. Illetve azért, hogy vizsgáljam az ezek mögötti generáló erőt, koncepciót, formai megoldásokat.

¹ Wim WENDERS: *Lisszaboni történet* (GE 100' 1994.) <http://www.imdb.com/title/tt0110361/> (utolsó letöltés: 2016.07.26.)

² SZŰCS Réka: *Koreografikus mozgóképekről*. doktori értekezés 2016. http://www.szfe.hu/wp-content/uploads/2017/11/DI_Sz%C5%B1cs-R%C3%A9ka-DLA-dolgozat.pdf

2. A koncepció gyakorlatba ültetése (Portugália)

A., fesztiválrészvétel, szakmai workshop, előadás, archívumi kutatás, egyéni kutatás, kapcsolatépítés

A pályázatomban leírt tervzet szerint a támogatási időszakban két hosszabb munkafolyamatban (1+2 hónap), a támogatási időszakon kívül pedig további rövidebb időtartamokban valósítottam meg a fenti tevékenységeket.

A **pandémia** miatt sajnos szükséges volt többször is átszervezni a partnerintézménnyel korábban kialakított aktivitásokat, illetve az általuk tervezett vetítések, a munkáimat bemutató publikus vagy szakmai események időpontjai és formái is módosultak a nemzetközi és a portugál járványügyi intézkedések figyelembevételével.

Emiatt tolódott az én első hosszabb kiutazásom is, ezért iktattam be végül egy tavaszi rövidebb látogatást (a pályázati időszakon túl), de ennek volt köszönhető, hogy **egy korábbi fesztiválprogramjába válogatott filmemet**, a Léthét a Vo'Arte a támogatási időszakban **több alkalommal is bemutatta országszerte, illetve különböző dél-amerikai szakmai eseményeken**, hagyományos mozi- és online stream formájában egyaránt.

És talán abban is szerepet játszott a világjárvány, hogy a nyári időszakban megvalósított kint tartózkodásom idejére került a partner egy másik rendezvénye az általam rendszeresen látogatott InShadow Festival mellett - **az INART - Art Community Festival³**, melynek ily módon előadója, oktatója, meghívott külföldi művésze és szakmai látogatója lehettem.

Az **INART** jóval specifikusabb kezdeményezés, mint a munkatervemben ismertetett InShadow. A partner tevékenységi körének egy másik jelentős irányára *is* fókuszál a tánc/mozgás/koreográfia és a mozgókép mellett: az emberi test különböző sajátosságaira, másságára, vagy ahogy a többségi társadalom fogalmaz - fogyatékoságaira. Ez tehát egy olyan szakmai program, amelyben hallássérültek,

³ Vö. <https://www.voarte.com/en/festvoarte/inarte/apresentacao>

látássérültek, mozgásukban, értelmükben korlátozottak hoznak létre műalkotásokat, vesznek részt művészeti projekteken, illetve tartanak előadást olyan műveket, alkotói tevékenységeket ismertetve, amelyekben szerepet játszik ez a másság.

Az INART résztvevőjeként szerzett szakmai tapasztalataim ismertetése egy külön beszámolót is kitenne - ehelyütt igyekszem csak vázlatosan jelezni a kutatásomhoz kapcsolódó hozadékaikat. Hozzátevé, hogy a **Magyar Képzőművészeti Egyetem Doktori Iskolájának témavezetőjeként** jelenleg egy olyan doktorandusz kutatást segíthetek⁴, amelynek az INART tevékenységéhez kapcsolódó kérdései vannak. Így **e posztdoktori ösztöndíj révén a doktori témavezetői kompetenciáim is gyarapodhattak** az elmúlt hónapokban.

A konferenciaprogramban a kutatásom kontextusában kiemelkedően inspiratívak voltak a számomra a hallássérültek zenéjét ismertető előadások, különösképpen Joana Morêdo Pereiráé⁵. Arról szerezni információkat, hogy a siketeknek szóló zene esetében az emberi testben fizikailag érezhető rezgésekről, e rezgéseknek más, „segédeszközként” funkcionáló anyagok, tárgyak révén történő felerősítéséről beszélhetünk, vagy, hogy e zene igazában vizuális művészet, koreografált jelnyelvi elemekkel, képekkel, feliratokkal, színekkel, tipográfiával etc. rendkívül izgalmas élmény volt. Mindamellet, persze, hogy a program egésze arra sarkallta, készítette, olykor szorította a résztvevőt, hogy alapjaiban gondolja újra a világ(a) érzékeléséhez való teljes viszonyrendszerét. (Beleértve azt, hogy vajon mi „normális”, miért egy adott társadalmi többség írja elő a normalitás kritériumait és rekeszt ki, taszít hierarchikus viszonyba vele egyébként egyenrangú minőségeket, helyzeteket, megéléseket? Milyen alapon fogalmaz meg hiányként egy állapotot, ami másfelől nézve többlet is lehet? etc.)

Az INART Festival 2022 programjának részeként **tartottam táncfilm elméleti-történeti bevezető előadást, illetve beszéltem a saját alkotói tevékenységemről, majd Pedro Sena Nunes-zel vezettünk közösen egy filmkészítői gyakorlati**

⁴ *Mozgóképek és szomatikus szelf - embodiment folyamatok mozgókép és előadó-művészet találkozási pontjain*

⁵ Vö. <http://www.voarte.com/pt/festvoarte/inarte/edicao/formacao/9353>

műhelyt az Ana Rita Barata vezette CiM táncársulat tagjainak és Sena Nunes film szakos egyetemi hallgatóinak bevonásával.

A táncfilmes laborunkat megelőzte egy **koreografikus műhely**⁶ a CiM tagjaival és külsős, nem professzionális érdeklődők részvételével, melynek témafelvetése - határok - és mozgásanyaga tudott „alapanyaga”, kiindulópontja lenni aztán a forgatásra szánt jeleneteknek. A táncos műhelynek külső megfigyelője voltam, elsősorban arra koncentráltam, hogy milyen elemei építhetők be, vihetők tovább a filmes workshopban. (Az általam vezetett csoport a műhely helyszínéül szolgáló épület körüli járdaszigeteket és forgalmas sztrádákat használva az elszigetelődésről fogalmazott meg rövid táncos blokkokat.)

Az INART keretében olyan speciális táncfilmeket ismerhettem meg kutatóként, amelyeknek témája, alkotói szereplői valamiképpen kapcsolódnak ehhez a többségi társadalom által „fogyatékoságnak” nevezett társadalmi csoporthoz. (De láttam az öregedéssel, halállal foglalkozó műveket is.)

A háromhónapos rezidencia során volt alkalmam a Vo'Arte saját gyártású filmjeit és a fesztiválprogramok révén katalogizált arhívumuk egy részét megismerni.

⁶ <http://www.voarte.com/en/festvoarte/inarte/edicao/formacao/12659>

A portugáliai egyéni kutatásom során a **UDANCE** és a **Dance in Portugal** elnevezésű platformok segítségével is igyekeztem megismerni a helyi táncos, táncfilmes közösséget, kialakítani további szakmai kapcsolatokat, ismeretségeket. Ennek folyományaként portugál és Portugáliában élő brazil művészekkel ismerkedtem meg, rendelkezésemre bocsájtották kutatásom érdekében portfóliójukat, mozgóképes munkáikat. Tervezünk is a közeljövőben nemzetközi projekt megvalósítására pályázni Budapest-Lisszabon-Rio de Janeiro helyszíneken.

Izgalmas kutatási iránynak találtam Ines A. Costának és Mario J. Negrãonak a Salazar-rezim „iparmarta” településeinek történetére reflektáló munkáját, melynek táncfilmes megfogalmazása a *Cartografia em três movimentos*⁷ című mozgókép.

B., A „Lisbon Story” - Wim Wenders filozófiai felvetésének alkotói vizsgálata

A fenti, „hagyományosnak” mondható kutatói, oktatói tevékenységek mellett ugyanakkor teljesítettem a tervemben ismertetett „Wenders-i programot”, mégpedig többféle megközelítésben, munkamódszerrel és munkaformában.

A „program” alapvetően Lisszabon városára összpontosított, de nem törekedtem kizárólagosságra. Azt tűztem ki célul, hogy az ösztöndíj révén biztosított két hosszabb rezidenciaidőszakot elsősorban arra használom, hogy ezt a várost *ismerem ki és lakom be* - vagyis olyan napi rutintevékenységeket alakítok ki benne, amelyek révén részesévé válok mindennapjainak, módszeresen felszámolom „turistalétemet”, betagozódok valamiképpen a városi közösségbe.

Nyilvánvalóan ez csak elvi koncepció, idealisztikus törekvés lehetett a részemről, ami maradéktalanul nem valósítható meg, hiszen nem költöztem a városba, nem vállaltam munkát, nem tanultam meg a nyelvet etc. ez idő alatt. Mégis: törekedtem erre az attitűdre, megélési módra, jelenlétre.

Ahhoz, hogy megvalósítsam, rögtön szakítanom kellett Wenders egyik alapvetésével, tudniillik azzal, hogy Lisszabon essenciáját az Alfama városrészben lelem meg. Ez a

⁷ Vö. <https://www.youtube.com/watch?v=yRUUkDYTj4Q>

negyed ugyanis jóideje hemzseg a turistáktól, és noha élnek itt helyiek is, immáron minden az idegenforgalomról, az áruba bocsátásról és bocsáthatóságról szól.

A szakítást két szinten volt szükséges végrehajtanom - egyfelől a **szállásomat**, a mindennapi működésem helyszíneit kellett másik városnegyedbe tennem, másfelől az **alkotói-kutatói tevékenységem terepét** másutt kijelölnöm.

Előbbire az **Arroios városrészt** választottam, egy olyan környéket, ami városszerkezetében, működésében, társadalmi összetételében hasonlít a magyarországi mindennapjaimhoz vagy lehetséges mindennapjaimhoz, ahol otthonosan mozgok, megtalálom az életvitelhez szükséges helyeket, szolgáltatásokat, embereket, ahol a település léptéke összhangban van a mindennapjaimmal. (Egészen praktikus: a bérelt szoba az ízlésemnek, életmódomnak megfelelő épületben van, a környező utcákban találok olyan kávézót, kocsmát, kifőzdét, amelynek kínálata megfelel a számomra (vegetarizmus) és meg is tudom fizetni, ahol olyan zöldséges, élelmiszerbolt, turkáló, cipész, antikvárium etc. található, mint amelyeneket otthon is látogatok. Nem *ugyanolyan*, hiszen a helyi élet érdekelt, hanem léptékében, létmódjában azonos. Vagyis egy hozzám hasonló érdeklődésű, ízlésű és pénztárcájú helyi lakos számára kínálja szolgáltatását.)

Utóbbira a **Mouraria** negyedet. Egy olyan városrészt, amelynek története, etnikai összetétele, de még építészete is hasonló az egykori Alfama-hoz, lévén az új „gettó”, az Alfama-ból módszeresen kiszorított multietnikumú betelepülők lakóhelye. Egy színes, vibráló, élő, rendkívül izgalmas közeg, amelybe már be-bemerészkedik a „helyi értékekre” áhító turista, de még „vad expedíciónak” tekinti, nem minden róla szól, nem látja át, nem tudja megszerezni és felcímkézni.

Nem azt állítom, hogy teljesen elhagytam az Alfama-t, de például nem az volt napi megfigyeléseim tárgya, nem elsősorban vagy kizárólagosan ott **gyűjtöttem képi (Monroe) és akusztikai (Winter) anyagaimat**, mivel nem az odalátogató külföldiek figuráira és beszédének zsongására volt szükségem. De, persze, csalni sem akartam - nem kívántam olyan képet festeni a portugál fővárosról, mintha turistamentes lenne. (Egyébként épp az őszinteség, a hitelesség érdekében kerültem el szándékosan a Wenders-film helyszíneit, amelyek mostanra éppúgy a turizmus

termékeivé váltak, mint oly sok minden más a városban vagy az ország egyes pontjain -így például Portóban vagy Cascaisban.)

A képi és akusztikai anyagok gyűjtését szó szerint értem: **állóképeket, mozgóképeket és hangokat gyűjtöttem módszeresen a kutatási időszakban.** Előbbihez többféle technikai eszközt -analóg Super 8-as kamerát, digitális kézikamerát, mobiltelefon- alkalmazva, kihasználva azok médiumbeli különbségeit. Hangot professzionális digitális hangrögzítővel vettem fel és katalogizáltam, mintha mintákat vennék egy kijelölt vizsgálati terület anyagaiból.

Az állóképekből **fotósorozatot** tervezek létrehozni. A mozgóképek többféle irányt képviselnek és más-más módokon kerülnek alkotói felhasználásra. A „napi rutin”, a Wenders-i „belekerülés képeinek” és a Seremetakis-i nyugalomaktusnak a koncepciójával egy **performatív mozgókép-sorozatban öltött testet**: egy általam rendszeresen végrehajtott jógasorozatot, az ún. 108 napüdvözetet rögzítettem szubjektív plánból, vagyis a homlokomra tett kamera segítségével. Így a mozgókép nézője nagyjában abból a szögből, a jógamozgásban látja azt a portugál helyszínt - egy erkélyes szobát, a szemben lévő háztetőkkal, napkoronggal, galambokkal, hajópadlót, jógaszőnyeget, testrészleteket, egy dagályban elmerülő óceánparti zátonyt, távoli vitorlást, napkorongot, testrészleteket- amelyben az ismétlődő mozdulatsor megtörtént.

A „belekerülés képeinek” és a nyugalomaktusnak egy másik formai kísérlete volt a **hosszú beállításokban rögzítő digitális kézikamera**, amelynek segítségével nem szokványos nézőpontokból és látószögekben -például egy homokos óceánpart pusztán homokos felszínén - tudtam hétköznapi jeleneteket rögzíteni - a közeledő dagályt, sziklákon kergetőző kutyákat, vízben álló horgász alakját, távoli úszókat, a hullámok közt álldogáló embercsoportot, a parton játszó fiatalokat etc. - akaratlanul is rámutatva mozgásuk „táncszerűségére”.

Hasonló „filmetűdszerű”, ugyanakkor **jóval rövidebb, 1-2 másodperces szekvenciákat rögzítettem Super 8-ra.**

Super 8-cal és professzionális digitális kamerával, értő operatőr és táncművészek - Aline Belfort, Tamara Catharino, Inês Alexandra Costa - bevonásával forgattunk **táncos jeleneteket** Lisszabon utcáin a Mouraria negyedben. Mind az operatőr, mind a koreográfus-előadók számára a Wenders-i filozófiai felvetés gyakorlati megvalósítása volt az alkotói feladat. Továbbá dolgozhattak **Pessoa-szövegekkel** is, amit szintén a Wenders-film nyomán használtunk inspirációul. A felvételekből **installációt és koreografikus rövidfilmet** tervezek összeállítani.

A gyűjtött hangokból ezekhez a jelenetekhez fogunk egy sound designerrel **hangszövetet** létrehozni, míg a performatív mozgóképnek és a meditatív hosszú beállításoknak a képpel együtt rögzített zörejei állnak majd rendelkezésre. De el tudok képzelni egy kizárólag gyűjtött hangokból álló installációt is, melyhez egyáltalán nem társul képi elem. (Ezekhez az egy-érvészervi munkákhoz is inspiráló volt az INART közege.)

A hangok közt szerepel az Alfama-ban felvett **fado** muzsika, szintén a Wenders-filmre (is) reflektálva, de áttételesen, vagyis semmiképp sem profin rögzített „filmzeneként”, hanem a „zörejszövet” egyetlen szálaként használjuk majd.

A képeken és a hangokban Lisszabon városa mellett tetten érhetők más települések, természeti helyek, úgymint Albufeira, Boca do Inferno, Cabo de Roca, Caparica, Cascais, Estoril, Porto és mások. Igyekeztem a rezidencia ideje alatt minél dúsabb audio-vizuális katalógust készíteni a fent ismertetett művek létrehozása érdekében.

idő	tevékenység	alkotó/ előadó	tevékenység nyilvánosság a	helyszín
január- február, augusztus	artist in residency	Szűcs	önálló alkotói tevékenység nem nyilvános	Lisszabon, rövidebb utak további településeken : Albufeira, Boca do Inferno, Cabo de Roca,

				Caparica, Cascais, Estoril, Porto
július- augusztus	kutatás	Szűcs	önálló kutatói tevékenység nem nyilvános	a VoArte archívuma, Lisszabon
1-1 alkalom, személyes megjelenéssel , -1-2 hetes kiállítás január- február & július	korábbi önálló alkotói tevékenység prezentációja (vetítés, kiállítás, artist talk, konferenciaelőadás)	Szűcs	nyilvános események formájában (INART, InShadow)	a VoArte szervezésében Lisszabon kulturális helyszínein (Centro Cultural Malaposta, , Lar Militar da Cruz Vermela)
július- augusztus	új projekt előkészítése, forgatása	Szűcs & Belfort, Catharino , Costa	a fogadó féllel közös új projekt(ek) létrehozása céljából	Mouraria negyed, Lisszabon

3. Várható eredmények és hasznosulás (kutatási terület, a küldő intézmény és a személyes szakmai életút szempontjából).

A kutatás eredményeit (Vo'Arte filmarchívum)

- jövőbeni tanulmányban publikálhatom:

Inês Alexandra Costa táncfilmjét és az a mögött álló művészi kutatást szeretném egy kritikai szöveg/tanulmány formájában bemutatni, összevetve a szlovén Iztok Kovač munkáival és a belga Thierry De Mey Love Sonnets című filmjével

- tanítási céllal hasznosíthatom kurzusaim, workshopjaim alkalmával itthon és külföldön

A portugál-magyar koprodukcióban megvalósuló új művészeti alkotások, jelenleg a „*Sosem látott képek tára*” munkacímen létező műegyüttes

- hazai és
- nemzetközi előadásokra, bemutatásokra számíthatnak,
- mely forgalmazásról, az Értékmegőrző Stúdió vezetőjeként és az alkotások magyar producereként magam gondoskodom majd

Az ösztöndíj időtartama alatt megismert tanítványokkal, alkotótársakkal a kint létem és az aktuális projekt befejezte után

szakmai kapcsolatok alakulhatnak ki:

Aline Belfort táncos tanulmányokkal is rendelkező filmkészítőt, operatőrt egy táncfilm workshop vezetésére tervezem meghívni 2023 tavaszán, az előkészületek már megkezdődtek.

- amelyek újabb projektek létrejöttét eredményezhetik a jövőben:
Belfort, Tamara Catharino és Costa bevonásával Budapesten, Lisszabonban és Rio de Janeiro-ban szimultán utcai performanszokat tervezünk a Broken Projektek alkotóműhely keretében 2022-2023-ban, a projekt előkészítését 2022 októberben kezdjük meg Bakó Tamás projektvezetővel

Belfort (operatőr), Catharino és Costa (koreográfus-előadók), mint portugál/brazil alkotók és Szabó Gábor (operatőr), Barna Nóra, Szűcs Dóra Ida (koreográfus-előadók), mint magyar alkotók közös megvalósításában brazil-magyar-portugál táncfilm koprodukciót tervezünk 2022-2023 folyamán

Köszönöm a Magyar Állami Eötvös Ösztöndíj kuratóriuma és a Tempus Közalapítvány támogatását, szakmai és anyagi segítségét a fent ismertetett gazdag kutatómunka megvalósításában.

Budapest, 2022. szeptember 28.

Dr. Szűcs Réka DLA